

Република Србија
УПРАВНИ СУД
8 У. 11769/11
21.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., село ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Божо Прелевић, адвокат из Београда, Топличин венац број 11, поднетој против решења Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова, ДК број: 116-51/2011 од 01.06.2011. године, у предмету тешке повреде службене дужности, по одржаној усменој јавној расправи 06.02.2014. године, у нејавној седници већа одржаној дана 21.02.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца на накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, одбијен је, као неснован приговор запосленог Радовановић Павла, полицијског службеника Полицијске управе за град Београд,

поднет преко пуномоћника Кајганић Иване, адвоката из Београда, на решење дисциплинског старешине Полицијске управе за град Београд, ДС број 116-1/510 од 12.04.2011. године. Ожалбеним решењем утврђена је дисциплинска одговорност полицијског службеника А.А., распоређеног на радно место полицајца у Полицијској станици ... у Полицијској управи за град Београд, због учињених тешких повреда службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. и 16. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 101/05 и 63/09): "понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима" и "бављење пословима који су неспојиви са службеном дужношћу". Истим решењем првостепени орган је изрекао тужиоцу дисциплинску меру-престанак радног односа, на основу члана 159. став 1. тачка 4. Закона о полицији.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.10.2011. године и допуни тужбе, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и свих законом прописаних разлога. У тужби истиче да тужиоцу није омогућено да изнесе своју одбрану у дисциплинском поступку на начин како је то предвиђено одредбом члана 114. Закона о државним службеницима, који се у погледу правила поступка примењују у конкретном случају. Наиме, тужилац је изричито захтевао да на усменој расправи присуствује и његов заступник када даје изјаву, а пошто је његов заступник обавестио дисциплинског старешину да је објективно спречен да присуствује расправи, дајући за то оправдане разлоге, није било услова да се расправа одржи без његовог присуства. Поред тога, остаје при наводима из приговора где је истакао низ неправилности које су од утицаја на утврђено чињенично стање у првостепеном поступку, а пре свега је указао на несагласност датих изјава, као и на непоузданост идентификације тужиоца као учесника у спорном догађају у коме је повређен Б. У прилог наведеном уз тужбу доставља следеће доказе: изјаву сведока В.В. из ..., власника сплава Г.Г., коју је у својству сведока изјаву дао у кривичном поступку који се против тужиоца води пред Основним судом у Београду у предмету број К 5702/12; изјаву сведока Д.Д. из ..., и Ђ.Ђ. из ..., запослених као конобара на сплаву Г.Г., и изјаву оца тужиоца Е.Е., дату у истом поступку, који је изјавио да пиштољ који је у тужиочевој соби нађен припада њему и да га је он ту оставио. Предлаже да суд одржи јавну расправу, реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, тако што ће усвојити приговор тужиоца, поништити решење првостепеног органа о утврђивању дисциплинске одговорности и предмет вратити на поновни поступак, као и обавезати тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове

управног спора.

У одговору на тужбу тужени орган је навео да је дисциплински поступак спроведен у свему у складу са законом, будући да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, као и да је основано утврђена дисциплинска одговорност тужиоца за тешку повреду службене дужности из члана 157. став 1. тачка 7. и 16. Закона о полицији, као и да је сходно томе изречена адекватна дисциплинска мера. Остаје у целости при наводима изнетим у оспореном решењу Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, од 01.06.2011. године и при решењу дисциплинског старешине од 12.04.2011. године. Такође, тужени орган је уз поднесак од 09.12.2013. године, доставио суду решење о суспензији тужиоца и записнике састављене од дисциплинског старешине на дан 10.12.2010. и 09.02.2011. и 22.03.2011. године са прилозима. Предложио је да суд тужбу тужиоца одбије као неосновану.

Како је одредбом члана 34. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), прописано да ће веће суда увек одржати расправу због сложености предмета спора, или ради бољег разјашњења ствари, то је Управни суд дана 06.02.2014. године, одржао усмену јавну расправу у одсуству уредно позваног браниоца туженог и пуномоћника туженог органа, а у присуству тужиоца.

Пуномоћник тужиоца је на расправи остао при наводима из тужбе и постављеном тужбеном захтеву. Истакао је да је оспорено решење засновано на повредама прописаним чл. 24. став 1. тачка 3. и 4. ЗУС-а. Објаснио је да тужилац није учествовао у дисциплинском поступку, а како је то детаљно наведено у реферату тужбе, чиме је тужиоцу повређено право на правично суђење прописано чл. 32. Устава РС и чланом 6 Одлуке Европске Конвенције о људским правима. Такође је истакао да постоји изузетак када се расправа пред органом не држи, односно када странка не даје изјаву, али у оспореном решењу нису наведени разлози због којих тужилац није саслушан пред старешином који води дисциплински поступак. У односу на неправилно и непотпуно утврђено чињенично стање указује суду да је првостепени акт заснован на исказима сведока Б.Б., Ж.Ж. и З.З., иако се из списка види да ова лица нису саслушана у својству сведока, пред органом, уз упозорење на последице давања лажног исказа, већ су изјаве дали као грађани, о чему је сачињена службена белешка. Из ових разлога и

разлога наведених у тужби и приговору сматра да је оспорено решење незаконито, те је предлажио да га суд поништи, с тим да се у поновном поступку саслушају и суоче сведоци предложени у тужби који су дали своје изјаве у кривичног поступку К 5702/12, као и лица на чијим исказима је засновано првостепено решење. Тужилац је на расправи од 06.02.2014. године остао у свему при наводима из тужбе, постављеном тужбеном захтеву и речи његовог пуномоћника са претходне расправе, с тим што је објаснио да њему никада није уручен позив на адресу становања село ..., код ..., да је у време вођења дисциплинског поступка живео на адреси у селу ... где је пријављен и у ... у И.И. у МУП-у РС у ул. Не спори чињеницу да га је једном позвао телефоном старшина из ПС Врачар, али да му је бранилац рекао да не долази на ту расправу јер је бранилац лично спречен, што је и био разлог да се не појави на расправи, али не зна тачно о којој се расправи ради. Додао је да дисциплински поступак траје шест месеци најдуже и да се по његовом сазнању расправа заказује сваког месеца, али да је њему тек последњег месеца уручен позив јер су код њега дошле колеге из ПС Врачара и уручиле му позив на адресу у самачком хотелу, када се и појавио на расправи. Не спори да је дао изјаву на записник пред надлежним лицем у Одељењу за контролу законитости рада да је радио као обезбеђење, с тим што указује да је у истражном поступку доказивао чињеницу да никада није радио на сплаву, те да је изјаву дао под притиском, без обзира што је изјаву потписао и он и његов бранилац. Трошкове тражи за састав тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од 16.000 динара и за заступање на расправи у износу од 18.000,00 динара.

Пуномоћник туженог на расправи од 06.02.2014. године остао је при наводима из писменог одговора на тужбу и усмено се изјаснио, али његове наводе на расправи суд није ценио јер у остављеном року није доставио уредно пуномоћје за заступање.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, као и речи на одржаној усменој расправи, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је у

поступку у коме није било повреда правила поступка, одбио као неоснован приговор тужиоца изјављен против решења од 12.04.2011. године, налазећи да је то решење донето на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права, и за своју одлуку дао довољне и на закону засноване разлоге које прихвата и овај суд.

Одредбом члана 157. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС" бр. 101/05 и 63/09), прописано је да тешке повреде службене дужности су: "понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленима" (тачка 7.) и "бављење пословима који су неспојиви са службеном дужношћу" (тачка 16.).

Из списка предмета и образложења оспореног решења следи да је на основу образложеног предлога непосредног старешине и овлашћеног предлагача поднетог начелнику Полицијске управе за град Београд уз доставу доказа-записника о саслушању осумњичног, записника о препознавању лица, службене белешке и обавештењу примљених од грађана, лекарских налаза, решења о задржавању, депеше, извештаја ПС Земун, службене белешке о прегледу лица места, права задржаног лица, записника о саслушању осумњиченог, потврде о привремено одузетим предметима, наредбе за претресање, записника о претресању стана и других просторија, службених бележака службеника, балистичког вештачења, кривичне пријаве и радних карактеристика, донет закључак о покретању дисциплинског поступка против тужиоца А.А., јер је учинио теже повреде службене дужности: понашање које штети угледу службе или нарушава односе међу запосленим и бављење пословима који су неспојиви са службеном дужношћу из члана 157. став 1. тачка 7. и 16. Закона о полицији, које повреде су ближе описује у диспозитиву закључка о покретању дисциплинског поступка. По наведеном закључку, спроведен је поступак у одсуству тужиоца коме није усвојен предлог за одлагање усмене расправе и на расправи од 12.04.2011. године, изведени су сви писмени докази и закључена расправа, а тужилац оглашен кривим за тежу повреду радне дужности, ближе описану у диспозитиву првостепеног решења и изречена му мера престанка радног односа.

Тужени орган, одлучујући о приговору нашао да је првостепени орган правилно применио прописе на које се позвао у свом решењу, те приговор одбио, сагласно одредби члана 230. Закона о општем управном поступку. Одговарајући на

наводе приговора између осталог, је навео да је тужиоцу омогућено учешће у поступку да је тужилац више пута уредно обавештен о дану и часу одржавања расправе као и да је дисциплински старешина приликом утврђивања чињеничног стања основано поклонио веру исказима сведока који су, приликом препознавања тужиоца, истог означили као лице које је нанело лаке телесне повреде Отовић Милораду. Поред тога, тужени орган је нашао да у погледу одлучних чињеница тужилац није изнео доказе и чињенице који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима могли довести до другачијег решења.

Суд је ценио наводе тужбе па налази да су исти без утицаја на правилност и законитост оспореног решења, с обзиром да су ови наводи истоветни наводима приговора које је тужени орган сагласано одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, потпуно и правилно оценио и дао разлоге које прихвата и овај суд.

Суд је имао у виду наводе тужбе да је одговорност тужиоца за дисциплинска дела утврђена у управном поступку након спроведеног доказног поступка у коме није тужилац учествовао нити је у њему саслушан, нити му је омогућено да прати ток доказног поступка у присуству браниоца, као и да се изјашњава и предлаже доказе за одлучујуће чињенице, али налази да су правилно првостепени и другостепени орган утврдили да су постојали оправдани разлози да се расправа одржи у одсуству тужиоца, а сагласно одредби члана 114. Закона о државним службеницима, а за своју одлуку дали разлоге које прихвата и овај суд.

Наиме, тужилац је дана 19.10.2010. године примио закључак о покретању дисциплинског поступка о коме се, према стању у списима, није писмено изјаснио нити је предложио извођење доказа. Такође, из стања у списима следи да је тужилац више пута уредно позван, као и његов бранилац на заказану усмену расправу пред Дисциплинским већем. Наиме, према стању у списима и исказу тужиоца на расправи пред судом, следи да је тужилац једанпут уредно позван, а није приступио јер га је бранилац обавестио да неће приступити због службене спречености, да једанпут није приступио због привремене спречености за рад, а да је на расправи на којој је закључена расправа и донета одлука приступио, али није желео да се упусти у расправљање без свог браниоца. Такође, из стања у списима следи да је на захтев браниоца Кајганић Иване дисциплински старешина више пута одложио расправу и то:

10.12.2010 и 09.02.2011. године због службене спречености и 22.03.2011. године због спречености А.А. Како из стања у списима следи да је браниоцу остављено довољно времена да припреми одбрану, као и да да писмене поднеске, те да се изјасни о писменим доказима и предложи извођење других доказа, као и да нађе адекватну замену, то и по налажењу суда, нису постојали оправдани разлози да се поново расправа одложи, ово тим пре, јер је дисциплински поступак по својој природи хитан поступак.

Поред тога, тужилац се могао и писмено изјаснити и дати своју одбрану, што исти није учинио, из чега следи да је дисциплински старешина омогућио тужиоцу учествовање у поступку, а од тужиоца је зависило да ли ће учествовати у њему или не, те да овлашћено лице одуговлачењем поступка и избегавањем саслушања не може дозволити да се онемогући доношење одлуке.

Суд је прихватио и разлоге које су дали и другостепени и првостепени орган, а који прецизно и недвосмислено указују да су учињени непрофесионални поступци недолични полицијском службенику и пословима које он врши, његовим правима, дужностима и овлашћењима, било у вршењу службе или ван ње. Наиме, полицијски службеник у јавности 24 сата представља и себе као полицијског службеника и читаву службу чији углед не сме да руши својим недоличним понашањем. Наиме, и кодексом полицијске етике је прописано да полицијски службеник и када није на дужности, по сопственој иницијативу пружа помоћ сваком лицу које се налази у опасности, спречава или сузбија радњу која може да наруши јавни ред и угрози живот, интегритет и имовину грађана, имовину заједнице и Уставом утврђени поредак. Поред тога, вршењем обезбеђења на сплаву Г.Г., тужилац се бавио пословима који су неспојиви са службеном дужношћу. Ово посебно имајући у виду члан 19. Кодекса полицијске етике ("Сл. гласник РС", бр. 92/06), којим је између осталог, прописано да се полицијски службеник не бави пословима који су неспојиви са службеном дужношћу и који би утицали на његов рад и нарушавали углед полиције и државе.

Суд је имао у виду да је тужилац на расправи пред судом негирао чињеницу да је радио као радник обезбеђења на сплату Г.Г., наводећи да је исту дао под

притиском, али овакав навод тужиоца није прихватио, јер из стања у списима следи да је изјаву да је био запослен на сплаву Г.Г., односно да је радио у својству радника обезбеђења пар пута месечно, да је имао у конкретној ситуацији код себе пиштољ, да му је био за појасом, али да га није вадио, као и да је за наведени рад добијао износ од 3.000,00 динара, тужилац потписао пред запосленима у Одељењу за контролу законитости рада у присуству браниоца и без икакве примедбе. Поред тога, суд је, на предлог тужиоца, извео доказ читањем свих предложених писмених доказа, међутим, налази да су исти без утицаја на другачију одлуку суда, имајући у виду све напред наведено.

Такође, суд налази да је правилно одмерена казна, односно да су органи приликом изрицања најтеже мере престанка радног односа, ценили све олакшавајуће и отежавајуће околности и исте образложили. Том приликом су имали у виду и циљ дисциплинског поступка у Министарству унутрашњих послова, односно успостављање радне дисциплине и ефикасног функционисања службе и чувања угледа полиције и полицијских службеника.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције суд налази да исти није основан јер је оспорено решење правилно и на закону засновано те стога нису испуњени услови за његов поништај па тиме ни могућност да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), након закључене усмене расправе у смислу члана 46. став 2. наведеног закона, одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима поступка, у ставу другом диспозитива пресуде Управни суд је донео на основу одредаба чланова 66. и 67. Закона о управним

споровима и одредбама чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72//11), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, па имајући у виду да је тужба одбијена, тужиоцу није признато право на накнаду трошкова управног спора.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.02.2014. године, 8 У. 11769/11

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ВЈ/АМ